

ledes Reserveofficerer, naar de afflediges, kunne faae deres Pension bestemt efter denne Lov, der netop fastsætter, at Reserveofficererne ingen Pension skulle have, naar de afgaae, men kun erholde et Aars Gage ved deres Affledigelse. Den eneste Undtagelse danne de forhenværende Underofficerer, som faae en saadan Afgang til Pension. Men det er udtalt, at denne Undtagelse kun gjælder for dem, som ere avancerede fra hvervede Underofficerer til Officerer i Reserven. Dersom den ærede Landstingsmand muligen skulde have sigtet til de civil-militaire Embedsmænd, som tidligere have hørt Pension eller Vartpenge, af hvilke der findes Nogle, saa tabe de, ved at gaae tilbage til denne Pension, ikke den Afgang til en Gratification, som Loven bestemmer. Jeg mener, at det ligger klart i Lovens Ord, at deres tidligere Pension i ingen Henseende forringer deres Berettigelse ifølge § 5 af Lovforslaget.

Bjerring: Efter de Dplysninger, jeg har modtaget fra den ærede Krigsminister, er jeg allerede tidligere kommen til den Erkjendelse, at der har ligget en Misforstaaelse til Grund for det Hverv, som er blevet mig overdraget af nogle Personer, som have gjort Tjeneste i Krigen som Reserveofficerer, og at der saaledes ligger en Misforstaaelse til Grund for dette Spørgsmaal. Jeg maa imidlertid tillade mig med Hensyn til § 5 i Lovforslaget at fremsætte et andet Spørgsmaal til den ærede Krigsminister. Naar der staaer i andet Punktum af § 5: „Desuden skulle Overlæger, Intendanten, Hjælpe-Intendanten, Kasserere og Regnskabsførere ved Felt- og Localintendanturerne erholde een Maanedes Gage — beregnet efter deres nærværende Stilling, dog uden Tillæg eller Emolument, —“, skal jeg tillade mig at spørge den ærede Krigsminister, hvorledes det skal kunne komme til Anvendelse paa de Læger, som ikke for Diebliffet have nogen offentlig Stilling, men som have tjent i Krigen i alle de Aar, den har været ført. Altsaa, hvorledes der skal forholdes med de Læger, som have gjort Tjeneste i Krigen og ere traadte tilbage i private Stillinger, uden at have nogen offentlig Stilling, derom ønskede jeg gjerne

at høre en Udtalelse fra den ærede Krigsminister.

Krigsministeren: Naar det i Paragraffen hedder, at Overlæger erholde een Maanedes Gage, beregnet efter deres nærværende Stilling, saa maa derved sigtes til den Stilling, de have i det Diebliff, da de udtræde af Militairetatens Tjeneste. Der kan ikke sigtes til den Stilling, de havde dengang, de indtraadte i Militairetatens Tjeneste, naar de i den ikke vare lønne; altsaa formener jeg, at dermed sigtes til den Stilling, de indtage i det Diebliff, de udtræde af Tjenesten.

Bjerring: Det har været mig kjært for de vedkommende Personers Skyld at høre den Udtalelse, som det ærede Thing nu har hørt fra den høitærede Krigsministers Side. Jeg har ogsaa antaget, at denne Betydning laa i Ordene, skjøndt jeg maa tilstaae, at, naar man vil veie Ordene meget nøie, kunde der ogsaa dert ligge en anden Betydning, som var meget mindre gunstig for de Vedkommende end denne. Men efter denne Udtalelse fra den høitærede Minister kunne de jo være meget tilfredse med Hensyn til den Maade at opsatte Loven paa, som Ministeren har anført.

Lüttichau: Ved en foregaaende Behandling af denne Sag havde jeg Leilighed til at omtale en Klasse af Officerer, som har endeel tilfælles med de nu omtalte Reserveofficerer, nemlig de Officerer, som før Krigen stode paa Vartpenge, og som under Krigen ifølge Opfordring have deeltaget i denne, og som nu igjen ere vendte tilbage til deres tidligere Stilling og deres tidligere Vartpenge. Det forekommer mig nemlig, at der er megen Anledning til ogsaa at gjøre Noget til Forbedring af disse Mænds Kaar, navnlig for de Officerer paa Vartpenge, som paa Grund af den gode Tjeneste, de have ydet, ere avancerede i Krigen og under Krigen. Jeg er vel bekendt med, at det høitagede Ministerium ikke kan forøge deres Vartpenge. Den militaire Lov, nemlig Armeeargamentationen af 1842, indeholder Intet herom; altsaa kan Ministeriet ikke være bemyndiget til at forøge de Vartpenge, der engang ere tillagte disse Officerer. Men jeg troer, at det ærede Thing vil erkjende med mig, at, naar en Mand, som er sat paa Vart-